

[Socialministeren.]

Arbejdsløn i Procenter af Værditilvæksten inden for visse udvalgte Industrigræne samt for Industrien som Helhed, samt at Udvalget i øvrigt har sat sig i Forbindelse med Socialdepartementet i Oslo og Socialstyrelsen i Stockholm.

Heri maa man se Grundene til, at Socialministeriet herhjemme ikke har anset det for rigtigt at fremsætte et Lovforslag om en almindelig Begrænsning af Arbejdstiden. Ved den omtalte Socialministerkonference i Oslo var man i øvrigt enig om at pege paa det ønskelige i, at Arbejder, der bliver iværksat af det offentlige eller med Støtte af det offentlige til Beskæftigelse af arbejdsløse, og som betales med en ordinær Arbejdsløn, blev udført paa nedsat Arbejdstid, altsaa Hovedindholdet af dette lille Lovforslag, som i øvrigt er Tingets Medlemmer bekendt. Medens jeg maa hævde, at denne Betragtning i al Almindelighed, som Forholdene i det hele ligger, er rigtig, tror jeg, at den vil faa særlig Værdi nu, da Arbejdsløshedsudgifterne tynger saa haardt baade paa Statens og paa Kommunernes Budgetter. Man vil allerede have set — og man vil faa det nærmere belyst gennem Tabeller, der vil blive udsendt fra Socialministeriet —, at det maaske i særlig Grad er Arbejdsløshedsudgifterne, som man ude fra en Række Landkommuner er blevet forskrækket over som Følge af den nye Refusionsordning, saa at man allerede nu begynder at tale om en Revision af Arbejdsløshedsloven med Hensyn til Refusionsordningen, det vil sige kun paa den Maade, at man vil have disse Udgifter omlagt, medens det for Samfundet heldigste vil være at faa disse Udgifter nedbragt. Derfor mener jeg, at de Tal, vi har set foreløbig fra Refusionsordningen med Hensyn til Arbejdsløshedsudgifterne, opfordrer alle Partier i det høje Ting til at overveje, om vi ikke ad forskellige Veje gennem Nedsættelse af Arbejdstiden kan erstatte disse store Understøttelsesudgifter med Udgifter til Igangsættelse af Arbejder. Jeg venter i saa Henseende i den nærmeste Fremtid et eller flere Forslag fra Arbejdsløshedsraadet, men uanset hvad disse Forslag maatte gaa ud paa, kan jeg ikke se rettere, end at hvad der er passeret i den senere Tid, maa opfordre Rigsdagen til at gennemføre et Lovforslag som dette, et Forslag om en almindelig Begrænsning af Arbejdstiden ved offentlige eller offentlig støttede Arbejder for at faa saa mange arbejdsløse i Gang som muligt. Og ud fra min Interesse

for dette Spørgsmaal vil jeg gerne her sige straks, at dette Forslags Formulering paa ingen Maade er noget Ultimatum. Det er heller ikke givet, at man absolut skal gaa til en Indførelse af den 40 Timers Arbejdsuge, jeg er villig til at forhandle om et hvilket som helst Forslag, som tilsigter det Formaal, som er ønsket, i et vist Omfang at erstatte Arbejdsløshedsunderstøttelse med Arbejde.

Ud fra disse Betragtninger, og idet jeg i øvrigt kan henvise til, hvad jeg tidligere har fremsat af Udtalelser ved Fremsættelse af det samme Forslag, tillader jeg mig at anbefale det til en hurtig og velvillig Behandling.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg har hermed den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1935 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning*. I Kriseaarene 1932—1933 og 1934 er der gennemført tilsvarende Love her i Rigsdagen for derigennem at sikre, at den danske Jord blev forsvarligt udnyttet i Aarets Løb. Der er over for mig dels fra Købmandsorganisationer, dels fra Landmændenes Side fremsat Ønske om en Fortsættelse af denne Lovgivning, og det Forslag, som jeg her skal tillade mig at anbefale det høje Tings Medlemmer til Vedtagelse, er i nøje Overensstemmelse med de tidligere Love paa nær 2 Punkter.

Der er foreslaaet 2 Ændringer, dels i § 3 og dels i § 4. I § 3 foreslaas der en Tilføjeelse til sidste Stykke, hvorefter man i første Linie medtager Ordene „i Retsplejelovens § 507, 3die Stykke“. Herefter kan den i denne Bestemmelse i Retsplejeloven hjemlede Undtagelse fra Udlæg ikke gøres gældende med Hensyn til Høsten efter dette Lovforslag. Det har jo hele Tiden været Mening, at de Kreditorer, som har givet Landmændene Laan til Anskaffelse af de paagældende Varer, skulde kunne være sikre paa, at de havde Dækning i Høsten i Henhold til det udstedte Pantebrev, og vi har hele Tiden ment, at de var fuldkommen sikre, at der ikke kunde undtages saa meget, at der ikke var fuld Dækning, og vi har navnlig i Ministeriet betragtet det som sikkert under Hensyn til § 3, 2det Stykke, sidste Punktum, hvor der staar:

„Uden Panthaverens Samtykke kan Pantsetteren, saa længe Fortrinsretten bestaar, ikke sælge Høsten, hverken helt eller delvis, og heller ikke opfodre mere af